

Sygn. akt VIII C 124/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 23 listopada 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 listopada 2023 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w G.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.318,41 zł (jeden tysiąc trzysta osiemnaście złotych czterdzieści jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 października 2022 r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 151,56 zł (sto pięćdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty,
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi:
 - a) od powoda kwotę 107,35 zł (sto siedem złotych trzydzieści pięć groszy),
 - b) od pozwanego kwotę 228,11 zł (dwieście dwadzieścia osiem złotych jedenaście groszy),tytułem tymczasowo poniesionych kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłego sądowego.

Sygn. akt VIII C 124/23

UZASADNIENIE

W dniu 22 listopada 2022 roku powód (...) Sp. z o.o. w G., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zapłatę kwoty 1.947,70 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 października 2022 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że dochodzone roszczenie dotyczy szkody z dnia 14 czerwca 2022 roku w samochodzie marki V. (...), likwidowanej z ubezpieczenia AC poszkodowanego. W dniu 17 czerwca 2022 roku poszkodowany zawarł w warsztatem (...) Sp. z o.o. Sp.k. zlecenie naprawy, w którym ustalono przedmiot naprawy, zakres oraz metodę sporządzenia kalkulacji kosztów, według której określona została kwota końcowa za wykonanie usługi, a tym samym wysokość szkody w pojeździe. Uzgodnione w umowie zlecenia stawki za prace blacharsko-mechaniczne i lakiernicze mieszają się w przedziale stawek stosowanych przez inne podmioty na rynku. Kalkulacja ta została przedłożona pozwanemu, celem uzgodnienia kosztów naprawy. Po dokonanej przez ubezpieczyciela weryfikacji warsztat nie uwzględnił zastosowanych przez zakład ubezpieczeń potrąceń, jako niezgodnych z treścią zlecenia naprawy. Koszt naprawy wyniósł 7.846,88 zł i został ujęty w wystawionych przez warsztat fakturach. Pełnomocnik wskazał ponadto, że

między stronami sporna jest wysokość stawki za rbg (sporna różnica to 1.216,37 zł netto), cena materiału lakierniczego (342,93 zł netto) i zakres naprawy (24,20 zł netto), że udział poszkodowanego w szkodzie wynosił 84,73 zł, a także, że powód nabył przedmiotową wierzytelność w drodze umowy cesji.

(pozew k . 5-9)

W dniu 19 stycznia 2023 roku referendarz sądowy wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że wysokość odszkodowania została ustalona szacunkowo z wykorzystaniem systemów eksperckich, w oparciu o zgromadzoną dokumentację dotyczącą uszkodzeń pojazdu i uwzględnia technologię naprawy określoną przez producenta pojazdu. Przyznane świadczenie pieniężne zapewnia możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Wskazał, że pozwany proponował poszkodowanemu możliwość naprawy pojazdu w sieci naprawczej (...), z której to propozycji nie skorzystał, czym zwiększył rozmiar szkody. Dodał, że ewentualne wydatki poniesione przez poszkodowanego, a przekraczające koszty naprawy zaproponowanej przez ubezpieczyciela, nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym i nie można ich uznać za ekonomicznie uzasadnione i celowe.

(nakaz zapłaty k. 24, sprzeciw k. 29-35)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Pełnomocnik powoda uzupełniająco podniósł, że postanowienia OWU AC nie określają sposobu wyliczenia średniej stawki za rbg, wobec powyższego koszt naprawy winien zostać wyliczony z uwzględnieniem stawki z kalkulacji warsztatu, mającej charakter rynkowy.

(protokół rozprawy k. 105-105v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 czerwca 2022 roku miało miejsce zdarzenie, w wyniku którego doszło do uszkodzenia samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność J. U..

Przedmiotowy pojazd był ubezpieczony w zakresie AC w pozwanym Zakładzie (...) w wariantcie „serwisowy” w ramach polisy nr (...). Wartość pojazdu została określona w polisie na 55.052 zł.

(z płyty CD na k. 21: polisa; okoliczności bezsporne)

J. U. zlecił naprawę samochodu V. autoryzowanej stacji obsługi (...) Sp. z o.o. Sp.k. Zakresem naprawy zostały objęte wszystkie uszkodzenia powstałe w szkodzie, o której mowa wyżej. Koszt naprawy miał stanowić równowartość kwoty wynikającej z kalkulacji naprawy wykonanej przez zleceniobiorcę w systemie A. z uwzględnieniem części nowych i oryginalnych zakupionych w (...) oraz stawki za rbg w wysokości 220 zł netto.

Koszt naprawy ujęty w kalkulacji opiewał na kwotę 7.626,77 zł. Kalkulacja ta została następnie przesłana pozwanemu celem uzgodnienia. W związku z naprawą warsztat wystawił dwie faktury VAT: zaliczkową o nr FV/Z/339/L/V/22/AS3 na kwotę 1.651,99 zł oraz nr (...)/ (...)/337/L/V/22/AS3 na kwotę – po uwzględnieniu zaliczki – 6.194,89 zł z terminem płatności do dnia 19 sierpnia 2022 roku. Pismem z dnia 4 października 2022 roku przesłanym na pocztę email pozwany został wezwany do zapłaty należności wynikających z faktur za naprawę.

Z tytułu przedmiotowej szkody pozwany przyznał świadczenie w łącznej wysokości 5.814,45 zł brutto (kwota po uwzględnieniu udziału własnego w wysokości 84,73 zł). Pomimo wezwania do dopłaty odszkodowania do wysokości oznaczonej w fakturze pozwany nie spełnił tego roszczenia.

Firma (...) Sp. z o.o. Sp.k. przy likwidacji szkód nie wykorzystuje produktów firmy (...)/N.. Zgodnie z wystawionym dla w/w serwisu certyfikatem, „w odniesieniu do realizacji zleceń lakierniczych w okresie: 01 czerwca 2020 – 31 maja 2021 dla pokrycia kosztu wykorzystanych materiałów, po uwzględnieniu korekty stanu magazynu, zleceń gwarancyjnych i wewnętrznych, zaleca się na czas ważności tej rekomendacji stosowanie wartości współczynnika korekcyjnego w kalkulacji A. w wysokości 117,48 zł.

(umowa zlecenia naprawy pojazdu k. 17, z płyty CD na k. 21: faktury, kalkulacja naprawy, wezwanie do zapłaty, korespondencja email, decyzje ubezpieczeniowe, oświadczenie serwisu, certyfikat; okoliczności bezsporne)

Na mocy umowy z dnia 17 czerwca 2022 roku J. U. przelał na Ł. (...) Sp. z o.o. Sp.k. wierzytelność z tytułu odszkodowania z polisy AC poszkodowanego, celem pokrycia całkowitego kosztu naprawy pojazdu. Następnie, w dniu 4 października 2022 roku (...) Sp. z o.o. Sp.k. zawarł z powodem umowę o powierniczy przelew wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność uprzednio nabyta przez cedenta od poszkodowanego.

(umowa przelewu wierzytelności k. 18, zlecenie do powierniczej umowy o przelew wierzytelności k. 19 , umowa o powierniczy przelew wierzytelności k. 20, okoliczności bezsporne)

W myśl postanowień Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych (...), koszty naprawy pojazdu ustalane są w oparciu o ceny usług i części zamiennych stosowanych w RP w dniu ustalenia odszkodowania (§ 15 ust. 6). W przypadku szkody częściowej pozwany ustala koszty naprawy pojazdu: w wariantcie serwisowym – na podstawie cen części oryginalnych (§ 17 ust. 1).

Wysokość odszkodowania ustalana jest z uwzględnieniem zasad określonych w ust. 1-2 oraz sposobu naprawy pojazdu w wybranym przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę oraz w oparciu o zasady zawarte w systemie A., E. lub DAT, z zastosowaniem:

- norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu,
- stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) – w wariantcie serwisowym i optymalnym – w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie województwa, w którym znajduje się ten warsztat,
- cen części zamiennych ustalonych stosowanie do ust. 1 i 2,
- cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemie A., E. lub DAT.

(...) ustala odszkodowanie w w/w sposób pod warunkiem przedstawienia rachunków lub faktur VAT dotyczących robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych i normaliów (§ 17 ust. 3).

W razie udokumentowania naprawy pojazdu rachunkami lub fakturami VAT, pozwany weryfikuje koszty wynikające z tych rachunków lub faktur VAT pod kątem ich zgodności z zasadami określonymi w ust. 3 (§ 17 ust. 4).

(z płyty CD na k. 21: OWU AC)

Średnia stawka w autoryzowanych warsztatach naprawczych zlokalizowanych na terenie Ł. i okolic wynosiła w 2022 roku 210 zł netto.

Koszt naprawy samochodu V. (...) przy uwzględnieniu technologii naprawy, części oryginalnych oraz stawki za rbg na poziomie 220 zł netto wynosi 7.403,94 zł, a przy stawce za rbg na poziomie 210 zł netto wynosi 7.217,59 zł brutto.

Naprawa pojazdu przy użyciu części alternatywnych jakości (...) pozwoli na odbudowę pojazdu pod względem estetycznym. Nie można wykluczyć, że pojazd odbudowany na takich częściach przeszedłby pozytywnie badanie techniczne i zostałby dopuszczony do ruchu. Naprawa przy użyciu takich części nie przywróci jednak pojazdu pod względem technicznym.

Zastosowanie współczynnika odchylenia przez warsztat naprawczy co do zasady może być uzasadnione. Przy naprawie pojazdu serwis powinien bezwzględnie indywidualnie skalkulować koszt użytych materiałów lakierniczych i zastosować odpowiedni współczynnik odchylenia.

Po wykonanej naprawie nie doszło do wzrostu wartości pojazdu.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 61-73)

Zgodnie z załączoną przez powoda opinią biegłego sądowego K. K., zwiększenie kosztu materiału lakierniczego o 21% jest wartością uśrednioną. Każdy warsztat powinien dokonać własnych ustaleń w tej sprawie.

(z płyty CD na k. 52: opinia biegłego sądowego K. K.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się ponadto na opinii biegłego sądowego Ł. G.. Oceniając opinię biegłego sądowego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Opinia ta w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie -

z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody. Sąd oparł się również na opinii biegłego sądowego K. K. sporządzonej w sprawie XII GC prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w zakresie, w jakim biegły ten odniósł się do zasadności stosowania zwyczki na materiałach lakierniczych.

Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd pominął dowód z opinii biegłego sądowego P. Z. sporządzonej w sprawie XII GC 1574/22 z uwagi na fakt, że na te same okoliczności i w tym samym zakresie został przeprowadzony dowód z opinii Ł. G.. Dodatkowo zwrócić należy uwagę, że biegły Z. dokonywał ustaleń aktualnych na pierwszą połowę 2022 roku, tymczasem naprawa samochodu V. przypadła na drugą połowę tego roku.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w części.

W myśl przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 k.c.).

W niniejszej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki V.. W dacie szkody właściciela pojazdu łączyła z pozwanym umowa dobrowolnego

ubezpieczenia AC. Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Osią sporu w niniejszej sprawie była jedynie wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania.

Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że zawierając umowę ubezpieczenia poszkodowany zdecydował się na wariant serwisowy. Od tak wybranego zakresu ubezpieczenia J. U. uiszczył należną składkę, przy czym w świetle § 14 ust. 1 OWU nie budzi wątpliwości, że wybrany wariant ubezpieczenia miał wpływ na wysokość składki i determinował sposób likwidacji szkody. Wskazać należy w tym miejscu, że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnego okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił. Niemniej jednak nie należy tracić z pola widzenia okoliczności, że powód opiera swoje żądanie na łączącej poszkodowanego z pozwanym umowie ubezpieczenia AC, które jest dobrowolnym ubezpieczeniem komunikacyjnym. W ramach tej umowy jej strony mają swobodę kształtowania jej treści zgodnie z przewidzianą w art. 353¹ k.c. zasadą swobody umów. Na rynku jest wielu ubezpieczycieli oferujących taki rodzaj ubezpieczenia, a ubezpieczający się mają możliwości wyboru różnych jego wariantów, propozycji u różnych podmiotów. Zasady i zakres odszkodowania z ubezpieczenia mienia określa umowa ubezpieczenia, bliżej ogólne warunki ubezpieczenia (OWU) konkretnego zakładu ubezpieczeń, który ubezpieczający wybiera. Przy ubezpieczeniu autocasco to strony w umowie określają zasady ustalenia odszkodowania w sytuacji zajścia wypadku ubezpieczeniowego. Umowa ubezpieczenia może zawierać także postanowienia określające sposób liczenia szkody, ustalania wartości uszkodzonego lub zniszczonego mienia, podstawy do przyjęcia szkody całkowitej lub częściowej. Umowa ta jest dla stron wiążąca i znajduje zastosowanie w sytuacji odpowiedzialności ubezpieczyciela. Zaznaczyć trzeba, że zasada pełnego odszkodowania realizowana jest jedynie w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym odpowiedzialności cywilnej. W pozostałych ubezpieczeniach kompensacja szkody jest dokonywana w granicach określonych warunkami ubezpieczeń. W omawianej sprawie postanowienia OWU odnoszące się do sposobu likwidacji szkody zostały sformułowane w sposób klarowny, niebudzący wątpliwości interpretacyjnych. Postanowienia te w sposób precyzyjny odnoszą się do procesu likwidacji szkody, przedstawiając wszystkie jego możliwe warianty. Odnośnie spornej stawki za rbg postanowienia OWU dla szkody częściowej i wariantu serwisowego przewidywały, że odszkodowanie zostanie ustalone w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie województwa, w którym znajduje się ten warsztat. To nie zatem stawki rynkowe, na co wskazywał powód, a stawki mające średni charakter wyznaczały w sprawie poziom stawki za rbg według której powinna zostać przeprowadzona naprawa. Wprawdzie poszkodowany ma prawo wyboru zakładu naprawczego, niemniej jednak reżim odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia AC, o czym była już mowa, nie oznacza, że wybór ten jest całkowicie nieograniczony. Dlatego też w sprawie należało ustalić, czy zastosowana przez warsztat stawka w wysokości 220 zł netto spełniała kryteria OWU. Na tę okoliczność został dopuszczony dowód z opinii biegłego sądowego. W wydanej opinii biegły wskazał, że stawki stosowane w (...) na terenie Ł. i okolic mieściły się w przedziale od 140 zł do 365 zł netto, a ich średnia wynosiła 210 zł netto. Choć zatem stawka serwisu przeprowadzającego naprawę samochodu V. lokowała się w w/w granicach, to nie miała ona charakteru stawki „średniej”. Sąd nie podziela przy tym argumentacji powoda, jakoby postanowienia OWU odnoszące się do kryterium „średnich cen usług” były nieprecyzyjne. Wprawdzie rację ma powód wywodząc, że OWU nie przewidują metodologii wyliczenia takiej stawki, niemniej jednak nie budzi wątpliwości, że lista warsztatów posiadających autoryzację w danym rejonie nie jest nieskończona. Jak pokazują opinie biegłych wydawane na gruncie innych spraw, wyliczenie takie nie przysparza problemów, na co zresztą wskazuje opinia biegłego K. załączona przez samego powoda. Samo pojęcie „średnie ceny” nie ma niejasnego charakteru i nie wymaga definicji. Jednocześnie Sąd uznał, że sporna stawka winna być wyliczona arytmetycznie, spośród wszystkich ustalonych przez biegłego. Tylko bowiem wówczas stawka ta będzie odzwierciedlać całość „rynku (...)” poddanego analizie i faktycznie będzie mogła być postrzegana jako stawka „średnia”. Zdaniem Sądu nie przekonują również wywody powoda, jakoby zasadne było uwzględnienie stawki rynkowej, gdyby bowiem wolał stron umowy ubezpieczenia było odniesienie się do tego kryterium, to znalazłoby to wyraz w treści OWU. Końcowo zwrócić należy uwagę, że ciężar dowodu w zakresie

wykazania zasadności stawki inaczej rozkłada się w przypadku roszczenia znajdującego oparcie w umowie OC, a inaczej gdy szkoda jest likwidowana w ramach umowy dobrowolnego ubezpieczenia AC. O ile w pierwszym przypadku powód może poprzestać na złożeniu zlecenia naprawy, kalkulacji naprawy i faktury dokumentującej jej koszt, i wówczas to pozwany kwestionujący wysokość stawki winien wykazać, że nie ma ona rynkowego charakteru, o tyle na gruncie umowy AC sama dokumentacja sporządzona przez warsztat jest niewystarczająca. Skoro bowiem nie znajduje zastosowania reguła pełnego odszkodowania,

a zasady wyliczenia kosztów naprawy są kształtowane przez postanowienia OWU, to powinnością powoda jest wykazanie, że dochodzone przez niego roszczenie mieści się w granicach wyznaczonych tymi postanowieniami. W realiach niniejszej sprawy powód nie zdołał wykazać, że stawka za rbg w wysokości 220 zł netto spełnia kryteria OWU, dlatego też Sąd opierając się na opinii Ł. G. przyjął, że wyliczenie uzasadnionych kosztów naprawy winno nastąpić z zastosowaniem stawki za rbg na poziomie 210 zł netto.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił również, że był uprawniony do zwiększenia kosztów materiałów lakierniczych poprzez zastosowanie współczynnika odchylenia na poziomie 117,48%. Jak wyjaśnił biegły w opinii, wprawdzie system (...) dopuszcza stosowanie indywidualnego wskaźnika dla kodu warunkowego 51, to jednak powinnością warsztatu naprawczego jest wykazanie, że wskaźnik ten jest uzasadniony w konkretnej naprawie. Niezbędne jest zatem wyliczenie kosztów materiału lakierniczego na potrzeby każdej naprawy poprzez porównanie rzeczywistych kosztów materiałów poniesionych przez lakiernię do kosztów wynikających z kalkulacji (...). Powód takiego wyliczenia nie przedstawił poprzestając wyłącznie na złożeniu receptury lakieru oraz certyfikacie dotyczącym zalecenia stosowania wartości współczynnika korekcyjności w kalkulacjach A. w wysokości 117,48%, które to dokumenty w świetle twierdzeń biegłego uznać należy za niewystarczające. Sąd nie kwestionuje przy tym faktu, że warsztat przeprowadzający naprawę samochodu V. nie stosuje przy pracach lakierniczych lakierów marek S./N., a bazuje na lakierach droższych. Sam ten fakt nie dowodzi jednak kosztu materiału lakierniczego, jaki warsztat ten poniósł w tej konkretnej naprawie. O ile z dużą pewnością można założyć, że wykraczał on poza indeks 100% przewidziany „wyjściowo” w kalkulacji A., o tyle skala tego wzrostu pozostaje niewykazana. Sam zaś certyfikat załączony przez powoda odnosi się wyłącznie do realizacji zleceń lakierniczych w okresie od 01 czerwca 2020 roku do 31 maja 2021 roku, a więc na datę przeprowadzania naprawy samochodu V. był nieważny. Jednocześnie powód nie załączył wyników kolejnego audytu, który według certyfikatu miał się odbyć w lipcu 2022 roku, a więc

w miesiącu wykonywania naprawy pojazdu V.. Odnosząc się natomiast do opinii biegłego K. K. zwrócić należy uwagę, że dotyczyła ona szkody w samochodzie marki H., której to marki pojazdu firma (...) nie jest autoryzowanym serwisem. Dodatkowo

z opinii tej wynika, że zgodnie z zaleceniem (...) Izby (...), wraz z kalkulacją naprawy i oświadczeniem o niestosowaniu technologii S./N. serwis winien załączyć oświadczenie o stosowaniu technologii premium wraz z kopią pierwszej strony umowy

z dystrybutorem lakieru marki P.. Dokumentu takiego próżno szukać w aktach niniejszej sprawy (dokumentem takim z pewnością nie jest ani certyfikat serwisu, ani receptura lakieru, ani też oświadczenie dotyczące stosowanych materiałów lakierniczych).

Reasumując Sąd doszedł do wniosku, że koszt naprawy samochodu V. (...) wynosi 7.217,59 zł. Z powyższego tytułu pozwany wypłacił kwotę 5.814,45 zł, a więc do dopłaty, po uwzględnieniu udziału własnego w wysokości 84,73 zł, który pozwany zastosował, a powód nie negocjował, pozostaje kwota 1.318,41 zł, którą Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda wraz

z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 października 2022 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Przypomnienia wymaga, że niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.).

W omawianej sprawie termin płatności dochodzonego przez powoda roszczenia wynikał z faktur VAT, przy czym powód żądał odsetek od daty późniejszej.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 151,56 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść (powód wygrał spór w 68% ponosząc koszty procesu w wysokości 1.117 zł, natomiast pozwany poniósł 3.017 zł kosztów).

Na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi: od powoda kwotę 107,35 zł, od pozwanego kwotę 228,11 zł, tytułem tymczasowo poniesionych kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłego sądowego.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.